

Kronieken mei 2016

Op 4 mei is er de gebruikelijke viering met de plechtige communie én het vormsel voor de kinderen van het MPI GO! De Oase in de Voskenslaan in onze kapel. Vormheer is E.H. Luc Maes, er is een orkestje, het koor wordt gedirigeerd door Caië, iemand (Bernadette) heeft de link gelegd met de school.

Het grootste deel (twaalf) van de kinderen worden inderdaad gevormd vandaag, maar er zijn ook twee kinderen die gedoopt worden en twee kinderen doen zelfs vandaag hun eerste communie: Luc moet dus heel alert zijn en de afzonderlijke ceremonies goed in elkaar doen overlopen; bovendien gaat het om een nogal rumoerige bende, is er een zenuwachtige baby steeds aan het huilen: kortom een mens kan er wel zijn hoofd bij verliezen!

Als de kinderen met Luc de kapel binnenkomen zingen we het lied 63: 'Alles begon met God', dan verwelkomen enkele kinderen ons allemaal en de Vormheer speciaal, die dan ook op zijn beurt iedereen verwelkomt. Licht is ook vandaag nodig, dus worden er veel kaarsen aangestoken!

In de voorbereiding van deze viering hebben de kinderen een verhaal uit de Bijbel, over een vader en zijn twee zonen, besproken en uitgebeeld. Het verhaal is het evangelie van vandaag: Lucas 15,11-32, over de 'verloren zoon'.

In zijn homilie wijst Luc op de laatste woorden van dit evangelie: 'God is net als die andere vader.' Die vader zegt: *"Ik ben blij dat je terug bent en daarom gaan we feesten!"* Jullie zijn ook weggelopen en God zegt tóch: *"Ik zie je graag"*. Vroeger, als men een kind doopte, werd het 'kopje onder' gehouden en dan haalden we het terug, het was zeker niet de bedoeling het kopje onder te houden! Nu blijft enkel over dat we wat water over het hoofd laten stromen. Voor 12 onder jullie zal het vormsel gevolgd worden door de handoplegging, dat is iets dat jullie goed kennen en het is prettig de hand opgelegd krijgen als steun en duwtje in de rug. Ik vraag dat iedereen die handoplegging zou begeleiden door met een hand te wijzen in de richting van een jongen of meisje dat gevormd werd. Twee kinderen zullen worden gedoopt, net als die twee (Ryan en Lisa) die hier enkele dagen geleden gedoopt werden: wij zijn gelukkig dat jullie zelf je verlangen om tot de gemeenschap te behoren kunnen uitspreken.'

Na de homilie volgt de hernieuwing van de doopbeloften door de te vormen kinderen, door peters en meters en wordt de hand opgelegd. 'Kom bij ons, o Heer, kom bij ons.' Het is een zeer innig moment, je ziet niets dan lachende gezichten!

Dan wordt de tafel gedekt ('De wereld is een toverbal'), we bidden over de gaven, we zingen 'Hosanna in excelsis' en bidden samen het 'Onze Vader'. Na de vredeswens volgt de communie en de voorbeden: 'Wij bidden voor onze kinderen, dat zij sterk mogen blijven in hun zoektocht naar het goede': Laat de warmte van vandaag niet verloren gaan!

Een applaus van dank voor de juffen, voor de kinderen, voor het koor en de Effatagemeenschap, voor de Vormheer en dan worden we gezegend en gezonden.

Achteraf is er koffie of een ander drankje met 'wraps' en broodjes voor het koor, de juffen en de Vormheer: zingen, dopen en vormen vermoeit en maakt hongerig! Tot volgend jaar!

07/05 Effataviering. Ludwin verwelkomt ons, we zijn met minder, het is goed weer, iedereen is op weg en het was deze week al druk! Pater Gaston is voorganger.

Vandaag lezen we het evangelie uit Johannes 17, 20-26, Jezus bidt voor hen die hem erkennen en in hem geloven: voor ons dus. Het Johannesevangelie is anders dan de drie andere evangelies, omdat Johannes een hoge christologie gebruikt. Voor Johannes is Jezus het vleesgeworden Woord, zijn zending is de ultieme daad van liefde van God naar de mensen toe en nadat Jezus zich volledig van zijn opdracht heeft gekwetend, wordt hij terug naar de vader gehaald.

Natuurlijk hebben ook de andere evangelies de bedoeling geloof op te wekken: Jezus is de Christus, de gezalfde, de Messias. Ze laten heel terloops iets van het goddelijk licht rond Jezus doorschemeren; Johannes doet dat niet, voor hem is Jezus het vleesgeworden Woord, zoals de Thora er is voor de Joden en voor de Grieken de wijsheid of logos.

In zijn bespreking van het evangelie spreekt Ludwin erover hoe we Jezus de twee liefdeskringen zien aanduiden, kringen die van kapitaal belang zijn. Enerzijds is er de innige liefdesband Jezus en zijn Vader en anderzijds is er de innige band tussen Jezus en de gelovigen die hem erkennen als de Christus, de Gezalfde.

Toen de banden met het Jodendom definitief werden afgesneden, zodat de christenen niet meer welkom waren in de synagogen en er een grote groep hellenistische heidenen toetraden, moest de gemeenschap aangepast worden. Bovendien waren de eerste ooggetuigen, van wat met Jezus was gebeurd, er niet meer. Die gemeenschap zat dus serieus in de puree. Wat was er gebeurd? De christenen waren aanvankelijk een deel van het Jodendom. Maar vanaf 70 na Christus (verwoesting van de Tempel in Jeruzalem en strafexpedities van de Romeinen in Palestina) komt de leiding van de joden in de diaspora in handen van de Farizeeën. Deze eisen een strikte naleving van de Thora of de Joodse Wet, daardoor wordt de christengemeenschap tegengewerkt (gecounterd). Stel je voor dat onze migrantenjongeren niet meer zouden welkom zijn in de moskee of dat ze scheef bekeken worden in koffiehuisen en badhuizen.

De joodse christenen voelden zich niet meer verbonden met de Thora (einde van het Oud Testament!). Johannes vangt die mensen op door Jezus de Christus, de Gezalfde en het vleesgeworden Woord van God te noemen. Bovendien beklemtoont Johannes steeds de innige liefdesband tussen Jezus en zijn hemelse Vader, zo moesten degenen die Jezus erkenden dezelfde innige liefdesband met Jezus onderhouden. Hij is de wijnstok, hij is de deur van de donkere schaapskooi, hij is de weg, de waarheid en het leven, hij is het licht. Eenheid is er pas in die gemeenschap en Jezus bidt hiervoor in zijn afscheidsgeschiedenis (hoofdstuk 17); die eenheid is slechts te bereiken als iedereen verbonden blijft met Jezus.

Er komt dus een nieuwe opdracht: Jezus liefhebben en je meer door hem, de Christus, laten liefhebben. Jezus wordt op gelijke voet als zijn hemelse Vader gesteld, dus verhoogd, maar toch is Jezus de man die zich verlaagt en voeten wast als een slaaf.

Samengevat: de ooggetuigen van het eerste uur waren er niet meer, het Johannesevangelie wordt geschreven door en voor een gemeenschap die zich afvroeg waar het met die Jezus om draaide.

Voor ons is het belangrijk om te zien hoe de aanvankelijke boodschap van Jezus telkens weer met nieuwe woorden werd doorgegeven.

De boodschap die Jezus bracht werd van in het begin in nieuwe woorden gebracht. Wij moeten het evangelie in onze wereld terug laten kiemen, alhoewel onze cultuur grotendeels atheïstisch is geworden. Soms laaien de gemoederen hoog op, zoals nu, als er gesproken wordt over de katholieke scholen. Enkele dagen geleden stelde de 'grote baas' van het katholiek onderwijs in Vlaanderen de katholieke dialoogschool voor, om zo leerlingen in hun eigen levensovertuiging aan te spreken en te vermijden dat ze zelfs gestraft worden om hun geloofsuitingen. Leerlingen zouden zo met elkaar in gesprek kunnen gaan en zo hun eigen levensovertuiging leren uit te zuiveren. Dergelijke projecten van dialoogschool wil men vooral starten waar veel leerlingen zijn van vreemde origine; het vak 'godsdienst' zou alle godsdiensten en levensovertuigingen omvatten. Er ontstond een lawine van verontwaardiging, van 'de katholieke school verloochent zichzelf' tot 'men wil de staatsscholen het nakijken geven' en 'het is pure zieltjeswinnerij!' Wij mengen ons niet met de discussie.

Maar er blijft een bedenking: Vlaanderen is niet meer het Vlaanderen van zestig jaar geleden, zoals voor de gemeenschap van Johannes al alles anders was dan in de tijd van Jezus. Het heeft geen zin terug te verlangen naar de vorige tijd: we moeten nu een samenleving opbouwen in dialoog met alle partijen. We moeten niet bang zijn in deze confrontatie.

De uitdaging voor de school van morgen is dus: een leeromgeving maken waar alle leerlingen zich zwak mogen tonen en waar leerkrachten respect, eerbied en vriendschap mogen ervaren. Christenen zijn daarin specialisten: ze hebben in het onderwijzen van mensen steeds een opdracht, een dienst gezien en daarbij ging het zeker niet alleen om godsdienstonderwijs.

Wij dekken de tafel, wij delen brood en wijn, wij wensen elkaar vrede. Wij bezinnen aan de hand van een fictieve advertentie voor de Clemenspoort, waarin tot en met een dagindeling voor geïnteresseerde bewoners van het 'begijnhof' is bepaald. Wij bidden voor de moeder van Chris Van Laere die overleden is en donderdag begraven wordt, én voor de arbeiders en de architecten van het project Clemenspoort die zelfs nu aan het werken zijn om het project tijdig tot een goed einde te brengen.

Het verhuizen naar de Clemenspoort komt héél dichtbij, er moet verder gepraat worden over fundraising, hoe moet het geheel werken en welke vorm zal het krijgen, er moet gepraat worden over de liederen (Oosterhuis, taal, ...), Tom deelt allerhande data van vergaderingen mee.

Bart P is jarig, wat zijn we blij, hij heeft allerlei mee in een frigobox: het is goed weer en we drinken buiten op zijn gezondheid.

12/05 Verrijzenisviering voor Martha Soetaert, moeder van Chris Van Laere, schoonma van Lea Beaucourt, overleden op 07/05. De overledene wenste dat het Effatakoor zou zingen, maar dat is niet vanzelfsprekend in deze drukke tijd. Uiteindelijk zijn er voldoende zangers, Caië als dirigente en Lut met dwarsfluit en Sylvie en Caië zelf met gitaar. Om 9.15 uur zingen we in, om 10 uur is de uitvaartviering, voorgegaan door pater Andreas, in de Onze-Lieve-Vrouwkerk, Oude Bareel te Sint-Amandsberg.

Chris verwelkomt iedereen die afscheid komt nemen van 'ons mama', bidden samen het openingsgebed, zingen 'Lied aan het licht' en 'Dat het licht mag blijven branden', luisteren naar de voorbeden en beantwoorden ze met 'Nada te turbe: Laat niets u verstoren, God alleen volstaat.', bidden voor de overledene, prijzen haar voor een leven vol grenzeloze inzet, voor de warme gesprekken, voor het lachen en genieten, wij bidden om in haar voetspoor te kunnen doorgaan en danken om troost.

Het evangelie is bewust gekozen: 'de storm op het meer' (Evangelie volgens Marcus, hoofdstukken 4 e.v.), nu is de storm gaan liggen, ze is aan haar laatste reis begonnen. In de homilie, uitgesproken door Marie-Anne (is ze werkelijk geen bekende met Martha, kent ze werkelijk alleen Chris, is ze werkelijk alleen een parochiaal 'medewerkster?'), leren wij de overledene beter kennen: het leven was voor haar een geschenk van God, om dankbaar voor te zijn. Ze is 93 jaar geworden, geboren in een warme huisnest, geconfronteerd met harde oorlogsjaren, kiezend voor zachtheid. Gedragen door een hand, van vader en moeder, van nabije familie, een hand die liefde heet, de hand van Jezus, van God. Later de visie van Jozef Cardijn, waardoor ze een kajottersmeisje werd in hart en nieren. Het evangelie is zeer bewust gekozen: het is geen hocus-pocussprookje waar Jezus op het water loopt, het is een oproep tot vertrouwen, een oproep dat alles goed zal gaan, omdat er steeds een hand is die je opvangt. Martha was fier om haar kinderen, ze koos steeds voor dankbaarheid: ze was dankbaar om het goede in haar leven en ze was vertrouwend als het even stormde. Ze droeg haar gezin, zorgde ervoor, van zorgen voor eten tot de ware levensvragen, open en eerlijk, wijs, relativierend, dankbaar en vertrouwvol. Martha luisterde ook naar mensen, gaf ze de moed om verder te gaan, zonder klagen, ver van haar de stormen.

Ik heb deze homilie samengevat: ze leert ons heel veel. Niet alleen het zingen van het Kajotterslied door Caië en Lut (en Frans en ...) spreekt van de eerbied voor Martha, maar al deze vriendelijke woorden, Marie-Anne, ik apprecieer wat je zegde! Na het Tafelgebed, het breken van brood en het delen ervan, het communielied, een Marialied en het slotlied ('De Steppe', zijn we Effata of niet?) nemen we afscheid, van deze kerk, van Martha, van Marie-Anne, van elkaar, ik ween in mijn hart.

13/05 Koorrepetitie. Ilse is duidelijk zwaar verkouden en zal dus het koor niet kunnen leiden, Hilde neemt over. Eerst herhalen wij lied 57 'Gezegend deze dag', dan leren wij lied 123 'Roep onze namen', een lied bedoeld voor een dubbelkoor door 'dit koortje stem per stem te splitsen; tegen 2030 zullen we zover wel zijn!' Voor liederen 8 'Alta Trinita Beata' en 123 gaan we verder oefenen in de kapel; enkele doelen van het koor worden verduidelijkt: doel 1: morgen Pinksteren zingen we zeker al lied 123, doel 2 is één dag repeteren en één dag optreden in een kerk, doel 3 is Christmas Carols (+ een Australische, waar het dan zomer is!) zingen in Oost-akker op 18/12 om 17 uur; bij doel 5 richten we ons op de Goede Week van 2017 (al in Clemenspoort!) en bij doel 6 gaan we in op een Twents koor met een Oosterhuis traditie, om samen op te treden.

Verder oefenen we lied 101 'For the beauty ...' in. Opletten: sommige lage noten moeten korter dan normaal gezongen worden, of Ilse roept 'Stop!' (als de maat 2/2 is); In deel B zijn het de engeltjes die tussen het serieuze werk in musiceren.

14/05 Pinksteren in Effata. Wij zijn niet in de viering, omdat onze jongste kleinzoon, Daan, in Drongen gevormd wordt. Het is daar een zeer stemmige viering, mij blijven de woorden van de dienst van de tafel heel bijzonder bij, de woorden van een man in hoogste levensnood: "Blijf dit

doen en denk aan mij als je samen komt. Deel het brood en deel de wijn. Ik zal bij je zijn.” Heeft Guido het ons zo niet geleerd?

We waren er dus niet, maar een vriendelijke vrouw heeft toegezegd een impressie te sturen: hier is ze, in samenwerking met Agnes V, met grote dank voor beiden:

Pater Andreas gaat voor en Agnes V verzorgt de homilie. Het is Pinksteren en pater Andreas geeft een staaltje van zijn zangkunst met een ‘Kom Schepper Geest’ van eigen makelij. Het evangelie is gekozen bij Johannes 20,19-23. Voor en na de lezing gaat Agnes er dieper op in. Een ingeving kan het leven een andere wending geven, het is iets dat aan en in je gegeven wordt; het is een geschenk, een belofte om een andere trooster, een helper te sturen.

Bange mensen, omdat ze er ideeën op na houden die niet stroken met hun omgeving, wier leermeester gedood werd, sluiten zich op in de bovenzaal van hun angst. Maar die leermeester, Jezus, verschijnt toch en wenst hen ‘Vrede’, of is het ‘Wees niet bang’? Hij zendt hen en geeft hen de heilige Geest, want die kan je enkel ontvangen; die gaat in en uit zoals je adem. Maar dat geschenk is ook een opgave! Een dynamiek van ontvangen, herschapen worden, nieuw maken, zie psalm 104..

De leerlingen komen los van hun angst en ze gaan getuigen, ze volgen nu! Wij hebben Alfonsus gevolgd, we volgen zijn vuur en zijn vlam, we zijn bezielde door hem. Jezus moest wel eerst naar zijn Vader teruggaan, voordat de helper kon komen. Herkennen wij dat niet in ons leven? Er komen wel herinneringen, maar die vullen de leegte niet. Maar we willen wel iets levendig houden en dát laat ons de bovenzaal van de angst verlaten.

Helemaal niet vreemd! Alfonsus bezielde Guido, en hij stak ons aan om zijn droom waar te maken. Wegen zoekende, Gods liefde waar maken, vrij zijn en die vrijheid niet misbruiken (zie de brief van Paulus aan de Galaten). Wij zongen bij het binnenkomen:

Kom, Schepper Geest

Geef dat ons hart van liefde brandt

Pinksteren is een geschenk! Een gave van God? Maar die ligt niet zomaar voor het grijpen. Je hebt gegeven kracht nodig. Na het tafelgebed met velen rond het altaar, breken en delen is er de bezinning. Na de voorbeden, met een herhaalde en nieuwe ‘Roep onze namen, dat wij u horen, dat wij weer ademen, dat wij u leven’, hebben wij gebeden dat de Geest zou mogen waaien, ook binnen de Kerk, zodat ook vrouwen tot hun recht mogen komen, dat de Clemenspoort mag uitgroeien tot een plaats van begeestering (deze namiddag was er bezoek aan de bouwplaats op de Voskenslaan, gevolgd door een bespreking in de Effatazaal), dat een gezin van vluchtelingen, in Drongen opgevangen, een huis mag vinden, dat we de deuren en vensters van ons hart zouden openen om de liefde uit te dragen en voor alle jongeren die in deze dagen gevormd worden. Gezegend deze dag!

15/05: Pinksteren. Effata zingt in de gevangenis. Roger Weverbergh, die we hier al enkele keren ontmoetten, gaat voor in de viering. Er zijn een vijftigtal gevangenen, het koor van een twintigtal zangers met Hilde, een orkestje met de piano, een viool, een dwarsfluit en maracas (sambaballen) door Sylvie meegebracht. Met Elke en een vijftal vrijwilligers en de bewaking is dat al heel wat volk!

In zijn homilie gaat Roger in op het evangelie (Johannes 14, 15-16 en 23b-26). Eerst stelt hij een duidelijke vraag: “*Wat is er toen in Jeruzalem toch gebeurd?*” Bange mannen en vrouwen, volgelingen van Jezus, die vermoord is, geven het vuur van Gods Geest dat zij ervaren als een vlammetje op hun hoofd, door aan iedereen rondom hen. Wie de nieuwe boodschap niet aanvaardt, maakt hen uit voor dronkaards, maar op die dag treden drieduizend volgelingen toe. Het is als een bosbrand in Canada. Onbegrijpelijk maar waar: 300 jaar later is het christendom staatsgodsdienst onder Constantijn.

Wat moeten wij daarvan denken? Wij weten dat de Bijbel bol staat van de beeldspraak, maar is dat de geboorte van een nieuwe beweging, van de volgelingen van Jezus, de Christus? Die beweging waaiert trouwens uit over de toen ons bekende wereld.

Vandaag lijkt dat vuurtje gedoofd in Vlaanderen. Veel mensen zijn nu religieuze ‘ietsisten’, anderen zijn materialistisch en zoeken hun geluk in rijkdom. Maar er blijven zoekers naar een diepere zin van het leven. Pinksteren is voor hen een verjaardag van onze christelijke bewegingen. Zij komen

samen, zij noemen zich volgelingen van Jezus, die ons de weg naar een alternatief leven wees: een leven van rechtvaardigheid. Zij bidden: "*Maranatha*" of "*Kom Heer, kom spoedig!*" Ontsteek het vuur opdat wij mensen worden die anders gaan leven.

Wij bidden om wijsheid, inzicht, raad, sterkte, kennis, geloof en eerbied: 'Roep onze namen, dat wij u horen, dat wij weer ademen, dat wij u leven'. Vandaag mogen wij zingen van 'Alta Trinita beata', van de Drieuldigheid, maar na de communie zingen wij een Marialied: 'O Bella mia Speranza'. Met een 'Gezegend deze dag' en een onverwachte 'Op een mooie Pinksterdag' nemen wij weer afscheid van de gevangenis aan de Groene Wandeling. Dag Elke!

21/05: Meditatiegroep, gevolgd door Effataviering. Walter VW stuurde mij de tekst van 'Impuls voor mei 2016'. Bedankt Walter! 'Hoe mooi zou het zijn als we onze innerlijke zon meer de kans geven om ons van binnen uit te verwarmen. Die innerlijke zon haar volle kracht geven kan voor een deel lopen over de weg van de meditatie. En net zoals bij het zonnen buiten is de handleiding eenvoudig. Je neemt een zetel, zoekt de juiste plaats en je start met de zon te verwelkomen. Diezelfde eenvoud komt ook terug in de meditatie. Je kiest de beschikbare tijd. Zittend op een stoel met rechte rug, sluit je de ogen en zegt vriendelijk en rustig je gebedswoord of mantra. Dwaal je af, keer vriendelijk terug. Herhaal dit dag na dag.

De eindbestemming van onze stille tijd is thuishomen bij dat dragende Mysterie van Liefde. Ons verstand, onze verbeelding, onze verhalen, onze herinnering willen ons uit de gekozen koers halen. Het gebedswoord of de mantra die we herhalen zijn dan de kleine koerscorrecties die ons hart gericht houden op dat diepste verlangen. Als we elke dag opnieuw volhouden, voelen we dat we dichterbij die innerlijke warmtebron komen. Op een dag ontdek je het comfort van innerlijke vloerverwarming in je leven'.

Om 18.30 uur volgt de Effataviering. De gemeenschap wordt verwelkomd door Bernadette (met zon in het hart, maar af en toe opladen is nodig!). Pater Gaston gaat voor, de homilie wordt verzorgd door Walter VW, die heeft zijn homilie samengevat in de bezinning en die komt op onze website! Ik vat ze hier even samen: ' In onze gemeenschap zijn velen gedreven bezig met en voor elkaar. Er leeft veel grote en kleine dienstbaarheid. Die zorg moeten we blijven voeden vanuit een diepere bron, een liefdeskracht die zich met ons wil verbinden. Maar soms lijkt het ene probleem het andere te baren en dan komt daar die man uit Nazareth op sandalen en met zand in zijn haar. Die man houdt van het volk maar ook van de rust van de nacht; die man kan zich veertig dagen terugtrekken in de woestijn. Hij bidt tot onze Vader en vecht voor ons dagelijks brood, hij vraagt ons dat wij bij zijn 'wandelclub' aansluiten, bij de grote of de kleine stilte. Hij vraagt dat wij ons kleine ego verdunnen en transparanter maken om zo deelgenoot van het echte geluk te worden en kanaal van Gods Geest te worden.'

Na het breken en delen van brood en delen van wijn hebben wij Onze Lieve Vrouw, zijn en onze moeder, in de zon gezet. Gebeden voor een overledene, (*Draag mij God, ...*), gedankt voor de nieuwe inplanting, gebeden voor al wie gezondheidsproblemen hebben, in het bijzonder voor Sabine, voor de mensen die in een stroom van liefde zitten, voor de medewerkers van de Damiaanactie, in het bijzonder voor een man die om gezondheidsrenen moet afhaken, en gedacht aan hen die langere tijd hier niet meer geweest zijn en die we missen: bewaar hen die ons zijn toevertrouwd. (*Draag mij God in barmhartigheid, ...*)

26/05 Leesclub. De meeste aanwezigen (85%) opgekomen voor de leesclub, vinden het te bespreken boek van Roger Burggraeve goed tot zeer goed, met uitzondering van het laatste (11de) hoofdstuk dat er wat vreemd bij aandoet. Ik vind het ook een goed boek, zeer goed zelfs met die frisse verhalen, bijbels diepgronden noemt hij het, over de schepping, over Abram en Sarai, over Job, Jona, de barmhartige Samaritaan, en uiteindelijk over Mozes die ons op het spoor zet. Maar door het lezen van het grootste gedeelte van het boek, zonder dat laatste hoofdstuk, zie ik niet waar die titel vandaan komt, dat het 'hoog tijd is voor een andere God'. Maar dat beruchte laatste hoofdstuk maakt veel goed, al kan het net zo goed geschreven zijn door Roger Lenaers, die ongeveer dezelfde stelling verkondigt en wiens boeken we hier besproken hebben, verdedigd door Guido Moons. Vandaar dat ik de 7 stellingen die onze moderator Henk (blij dat hij er is!) ter bespreking aanbood, ofwel niet begreep ofwel een extreme quotering gaf (0, niets of 100). En waarom schrijven oudere priesters altijd dérgelijke boeken?

27/05 Het Effatakoor repeteert. De liederen in de eerstvolgende Effatavieringen zijn zeer goed gekend, dus kunnen we ons vanavond 'smijten' op het verder aanleren van lied 101 'For the Beauty of the Earth'. Eerst luisteren we naar een Cd-opname van het lied en krijgen de gekende vermaning: *"Niet alles te lang willen zingen, want dan staat er geen maat op!"*. Het is duidelijk dat we het lied al onder de knie hebben: *"Het moet niet goed zijn, het is goed!"* en als de tenoren zingen van deel B tot het einde: *"Hoe weten ze het!"*. We oefenen ook in de kapel (om het dooreen klinken van de stemmen duidelijker te maken) en dan allemaal dooreen om niet teveel op een buurman/buurvrouw te rekenen. Er is dan nog wat tijd over voor het inoefenen van lied 123 'Roep onze namen'. Ik heb maar één woord voor dat lied: *"Mooi"*.

28/05 Effataviering met Frans C die de gemeenschap verwelkomt. Hij denkt nog terug aan de repetitie van gisterenavond en de ode aan Taizé: *"Roep onze namen, dat ..."* Pater Gaston is onze priester en Henk DP is verantwoordelijk voor de homilie.

Viviane en Gerrit hebben heel wat materiaal meegebracht voor Broeder Willy, bij zover dat ze vreesden dat de spullen die zich bevonden in de annexe van de Effatazaal niet kon meegaan naar Essen, maar pater Gaston heeft een grote auto en het viel allemaal nog mee!

Henk heeft zijn homilie gebaseerd op het evangelie van Sacramentsdag (Lucas 9, 11b-17) maar daarbij over het hoofd gezien dat de datum van Sacramentsdag meegaat met die van Pasen en dit jaar al op 26 mei 2015 valt, voorbij dus! Maar het blijft een evangelie dat het bespreken waard is, dat van de vijf broden en twee vissen waarmee 5000 (!) mensen gespijsd worden, een wonder dus. Wij lezen de versie van Lucas, maar de vier evangelisten vertellen dit verhaal: is het daarom echt gebeurd, of hebben de andere evangelisten het verhaal 'geleend'? Maar alle lezingen staan in het teken van het brood.

Hoe en wanneer is het feest ontstaan? In 1246 beijvert de heilige Juliana van Cornillon, zich in het prinsbisdom Luik, voor de verering van het Allerheiligste Sacrament. Paus Urbanus IV verplicht de viering ervan voor de gehele Kerk. In sommige landen waaronder Duitsland (Fronleichnam) is het een officiële feestdag, in andere landen o.a. in België wordt het feest gevierd op de aansluitende zondag (vandaag dus) met Sacramentsprocessies, waar Henk een levendige herinnering aan bewaart.

Vroeger werd 'het wonder' gebruikt om kinderen tot het geloof te brengen, met ouder worden zijn we kritischer geworden. Maar wat is de betekenis van de Bijbelse tekst? (zie de Leesclub van 26/05). Zoals Burggraeve stelt is de inhoud 'het woord van God', maar is de tekst door mensen geschreven. Dus moeten we nagaan waarom dit verhaal van de broodvermenigvuldiging er is. Vooreerst staat het verhaal net na de vraag van koning Herodes: *"Wie is die Jezus wel?"* En Jezus komt pas terug uit de woestijn, waar hij zich heeft teruggetrokken om er te bidden. Hij krijgt het nieuws van de moord op Johannes de Doper en het nieuws van die vele mensen, die honger hebben, maar die hem gevolgd zijn. Dit laatste is een bijkomstig, minder belangrijk probleem en Jezus wil zijn leerlingen leren vertrouwen te hebben.

Vers 16 van het evangelie doet denken, als voorafbeelding, aan het laatste Avondmaal, aan de eucharistie. Nooit zullen we onze diepste verlangens kunnen vervullen, nooit zullen we onze diepere honger herkennen, als we alleen aandacht hebben voor het materiële. We moeten ons richten naar wat Jezus te bieden heeft. Om volwaardig te leven hebben we meer nodig dan alleen maar brood: we moeten in staat zijn te geven en te delen. Het staat op een piepklein kaartje: *'Geluk is het enige dat verdubbelt, als je het deelt'* Laten we dus maar op zoek gaan naar onze vijf broden en vijf vissen. (Bedankt Henk!)

Ook mei 2016 is voorbij, te nat, te koud naar mijn gevoel, ik moet beslissingen gaan nemen over mezelf en mijn omgeving, maar ook in Effata worden er veel beslissingen genomen of voorbereid: volgend jaar in Jeruzalem, in ons geval: Clemenspoort?

Ge hebt allemaal de groeten van Guido, vooral de vrouw die de Osteospermen (of Kaapse margrietten) heeft geplaatst, krijgt een warme groet!

Wouter, maandag 30 mei 2016.